

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Гж1-297/18
Дана: 17.10.2018. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Марије Петковић, председника већа, Наташе Петровић и Радмиле Николић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник Миодраг Рибарић, адвокат из Крагујевца, против туженог ББ, чији је пуномоћник Светлана Васић, адвокат из Крагујевца, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Крагујевцу П1-1960/15 од 11.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ББ и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Крагујевцу П1-1960/15 од 11.10.2017. године у ставовима I и II изреке, као и у усвајајућем делу става III изреке.

Образложење

Ставом I изреке побијане пресуде, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено решење о отказу Уговора о раду број од 03.05.2015. године, донето од стране директора туженог ББ, као незаконито.

Ставом II изреке обавезан је тужени да тужиљу врати на послове адекватне стручној спреми и способностима.

Стравом III изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 225.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате, док је у преосталом делу тужбени захтев тужиље за досуђење законске затезне камате од дана правноснажности пресуде до извршности пресуде, одбијен као неоснован.

Против првостепене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом чл. 373 ст. 1 ЗПП.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе чл. 386 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14) и у границама разлога наведених у жалби, па је утврдио да је жалба неоснована.

У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тач. 12 наведене законске норме, јер је супротно жалбеним наводима изрека пресуде јасна и разумљива не противречи сама себи, па ни разлозима пресуде, пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о свим чињеницама битним за одлуку о тужбеном захтеву тужиоца, тако да првостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Неосновано се жалбом туженог истиче да је првостепена пресуда донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и уз погрешну примену материјалног права.

Наиме, према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужиља је била у радном односу код туженог, на неодређено време од 01.05.2005. године, и обављала је послове главног тиражера, на основу Уговора о раду од 31.08.2006. године и Анекса уговора о раду број од 24.09.2014. године. Анексом уговора о раду број ... од 11.05.2015. године, тужиља је распоређена на послове магационера експедитора. Решењем о отказу уговора о раду заведеног под деловодним бројем од 03.06.2015. године, док је у самом решењу наведен датум „03.05.2015. године“ услед техничке грешке приликом ручног завођења решења, тужиљи је отказан уговор о раду деловодни број од 01.05.2005. године са пратећим Анексима, због учињене повреде радне обавезе из чл. 179 ст. 2 тач. 5 Закона о раду, као и чл. 74 ст. 1 тач. 18 Правилника о раду туженог, зато што је злоупотребила право на заштиту од злостављања, на тај начин што је 04.05.2015. године поднела послодавцу захтев за покретање поступка за заштиту од злостављања на раду од стране другог запосленог са предлогом за одређивање привремене мере, деловодни број у ком захтеву је изнела наводе који су ближе садржани у изреци решења о отказу уговора о раду. У образложењу решења о отказу уговора о раду тужиље, између осталог је наведено да је на основу спроведеног доказног поступка послодавац утврдио да је запослена, овде тужиља, злоупотребила право на заштиту од злостављања на који начин је учинила повреду радне обавезе код послодавца, а да је ради провере навода из захтева тужиље, послодавац у доказном поступку прибавио изјаве од свих запослених који су радили са тужиљом у истој канцеларији у протеклих годину и више дана, као и од запослених који су задужени за бригу о инсталацијама и грејању у предузећу и сви су дали изјаве у којима су у потпуности оспорили све наводе тужиље, те да је на тај начин тужиља својом кривицом учинила повреду радне обавезе, тако што је злоупотребила право на заштиту од злостављања које је признато Законом о спречавању злостављања на раду. Наведено решење о отказу уговора о раду од 03.06.2015. године, тужиља је примила 04.06.2015. године, а пре доношења наведеног решења тужиљи је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду број од 25.05.2015. године, које се односи на исте радње тужиље због којих је отказан уговор о раду, и којим јој је остављен рок да се писмено изјасни, што је тужиља и учинила изјашњењем о упозорењу на постојање разлога за отказ уговора о раду од 01.06.2015. године. У току првостепеног поступка утврђено је да је тужиља у почетку била у добрим пословним односима са запосленом ВВ, али да је дошло до погоршања тих односа, па чак и међусобних расправа, и то након одласка тужиље са другим запосленима на прославу коју је приредио издавач „Блиц“, без сагласности туженог, због чега је ВВ дала предлог директору за умањење плате тужиљи за 10%, услед које расправе се тужиља и расплакала, затим да је до расправе са ВВ дошло августа 2014. године, као и у марту

2015. године, када је ВВ дала налог да се тужиљи умањи зарада, јер су уочени пропусти у тужиљином раду. Наведени догађаји су били предмет захтева за заштиту од злостављања на раду, а утврђено је да је ВВ, одбила предлог директора туженог за посредовање поводом поднетог захтева тужиље за заштиту од злостављања, као начина разрешења спорног односа између ње и тужиље.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је правилном применом норми материјалног права на које се у образложењу побијане пресуде позвао, закључио да је тужбени захтев тужиље за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, основан, чиме је одлучио као у изреци побијане пресуде.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања и правилност примене материјалног права жалбом туженог се указује да тужиља није доказала да је претрпела било коју злоставну радњу коју је навела у свом захтеву за заштиту од злостављања на раду од стране другог запосленог, да је тужени у спроведеном доказном поступку утврдио да је тужиља својом кривицом учинила повреду радне обавезе, на тај начин што је злоупотребила право на заштиту од злостављања које је законом признато, зато што је покренула поступак заштите од злостављања наводећи тешке облике физичке и менталне злоставе које се никада нису ни догодиле, те да је тужени у конкретном случају утврдио постојање злоупотребе заштите од злостављања од стране тужиље. Поред изнетог, жалба се своди на понављање чињеница утврђених у првостепеном поступку и исказе саслушаних сведока.

Међутим, по оцени Апелационог суда овакви жалбени наводи туженог нису основани. Наиме, одредбом чл. 11 ст. 2 Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ бр. 36/2010) прописано је да је запослени који врши злостављање, као и запослени који злоупотреби право на заштиту од злостављања, одговоран за непоштавање радне дисциплине, односно повреду радне дужности, а према ставу 3. истог члана злоупотребу права на заштиту од злостављања чини запослени који је свестан или је морао бити свестан да не постоје основани разлози за покретање поступка за заштиту од злостављања, а покрене или иницира покретање тог поступка са циљем да за себе или другог прибави материјалну или нематеријалну корист или да нанесе штету другом лицу. Садржина наведене законске одредбе идентична је одредби чл. 14 Правилника о правилима понашања послодавца и запослених у вези са превенцијом и заштитом од злостављања на раду („Службени гласник РС“ бр. 62/2010), док је одредбом члана 9. истог Правилника, предвиђено да је запослени који врши злостављање, као и запослени који злоупотреби право на заштиту од злостављања, одговоран за непоштавање радне дисциплине, односно повреду радне дужности, у складу са законом.

Из цитираних одредаба произлази да злоупотреба права на заштиту од злостављања на раду представља повреду радне дисциплине, што према Закону о раду представља отказни разлог. Међутим, да би се радило о злоупотреби која представља отказни разлог у конкретном случају, није довољно само да је запослени покренуо поступак ради заштите од злостављања и да је исти окончан одбијањем тужбеног захтева као у конкретном случају, већ је потребно да постоји и субјективни елемент на страни запосленог, а то је свест да не постоје основани разлози за покретање поступка за заштиту од злостављања, као и да је исти инициран са циљем прибављања себи или другом материјалне или нематеријалне користи или nanoшења штете другом лицу. У

погледу постојања наведеног субјективног елемента, имајући у виду утврђене чињенице, правилан је закључак првостепеног суда да у конкретном случају нема свести тужиље о непостојању основаних разлога за покретање предметног поступка. Наиме, иницирање судског поступка од стране тужиље је било резултат нарушених односа између тужиље и запослене код туженог ВВ, честих међусобних расправа и уопште понашања према тужилји, поводом којих је она покушала да тражи заштиту од туженог, при чему је утврђено да је запослена ВВ одбила предлог директора туженог за посредовање поводом поднетог захтева за заштиту од злостављања, као начина разрешења спорног односа. При том тужилја као неуко лице није била дужна да зна који услови треба да буду испуњени да би одређено понашање представљало злостављање у смислу одредбе чл. 6 ст. 1 Закона о спречавању злостављања на раду, а тужени није у складу са одредбом чл. 228 ЗПП пружио доказе да је тужилји наведено било предпочено у поступку посредовања.

Неосновано се у жалби туженог истиче да је првостепени суд неосновано одбио доказне предлоге туженог за саслушање сведока, с обзиром да су исти предложени на околност непостојања злостављања на раду тужиље, с обзиром да и по оцени овог суда чињенице које би се на основу истих утврђивале нису релевантне за одлучивање у овој правној ствари. На основу наведеног, и по оцени овог суда код тужиље није постојала свест о непостојању оправданих разлога за покретање поступка за заштиту од злостављања на раду.

Поред наведеног, тужени у току поступка није доказао да је тужилја покретањем поступка за заштиту од злостављања прибавила било какву корист или причинила штету њему као послодавцу, што је такође битан елемент употребљеног отказног разлога, и у чијем одсуству се не може сматрати да постоји злоупотреба права на заштиту од злостављања.

На основу свега наведеног, како у конкретном случају нема злоупотребе права од стране запосленог, овде тужиље, то је правилна одлука првостепеног суда којом је спорно решење поништено као незаконито и обавезан тужени да тужилју врати на рад.

Како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у сумњу ни правилност утврђеног чињеничног стања, а ни примене материјалног права, то је одлучено као у изреци пресуде, применом одредбе чл. 390 ЗПП. Потврђено је и решење о трошковима поступка, садржано у усвајајућем делу става III изреке побијане пресуде, јер је донето правилном применом одредаба члана 153. и члана 154. ЗПП, при чему су супротно жалбеним наводима, тужилји досуђени само нужни трошкови које је у току трајања парнице имала, у складу са приложеним трошковником од стране пуномоћника тужиље.

**Председник већа – судија
Марија Петковић с.р.**